

ת"פ 4636/05/14 - מדינת ישראל נגד משה ווקנין

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 4636-05-14 מדינת ישראל נ' ווקנין

בפני
בעניין: כבוד השופט, סגן נשיאה חגי טרסי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

משה ווקנין

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד ענת קירשנברג

גזר דין

כתב האישום:

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בו יוחסו לו עבירות של החזקת סכין למטרה לא כשרה, פציעה כשעברין מזויין ואיומים - עבירות על סעיפים 186(א), 335(א)(1) ו-192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") וכן עבירה של שימוש בכוח למנוע מעצר, עבירה על סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב], התשכ"ט - 1969.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם, המתלונן ובנות זוגם, המכירות זו את זו כשנה, בילו יחדיו במסיבה בקרני שומרון בערב של יום 24.4.14, ובשעה 02.20 לערך עזבו ארבעתם את המסיבה ברכבו של הנאשם. במהלך הנסיעה, ניטש ויכוח בין הנאשם למתלונן, כאשר לפתע עצר הנאשם את הרכב ויצא ממנו כשברשותו סכין. המתלונן יצא אף הוא מהרכב והחל להימלט מהמקום, כשהנאשם בעקבותיו. בהמשך דקר הנאשם את המתלונן, באמצעות הסכין, פעמיים, ואמר לו שהוא לא יודע עם מי הוא מתעסק ושהוא לא יחיה עד יום ראשון. מיד ובסמוך הוסיף הנאשם ואמר למתלונן "אני אראה לך מה זה" וכן "בוא עכשיו אני אראה לך איך אני שופך בן אדם". בהמשך, גרר הנאשם את המתלונן לכיוון השיחים ודקר אותו 3 דקירות נוספות. כתוצאה ממעשיו של הנאשם, שנעשו בהיותו שרוי תחת השפעת אלכוהול, נגרמו למתלונן 5 פצעי דקירה בגבו ובירכו, אשר חלקם נסגרו באמצעות סיכות. בהמשך, משהגיעו כוחות המשטרה למקום, הודיע שוטר לנאשם כי הוא עצור, אך הנאשם החל להתרחק ממנו, התנגד לאיזוק בכך שניסה להשתחרר מאחיזתו של השוטר ודחף אותו מספר פעמים.

בין הצדדים גובש הסדר במסגרתו תוקן כתב האישום, הנאשם הודה והורשע והופנה לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן, ללא הסכמות עונשיות.

תסקיר שירות המבחן:

בהתאם להסדר שגובש בין הצדדים, התקבל בעניינו של הנאשם תסקיר מטעם שירות המבחן. התסקיר תיאר בהרחבה את תולדותיו של הנאשם והתייחס למצבו המשפחתי והאישי. מהתסקיר עולה כי מדובר בבחור צעיר כבן 29, רווק, אשר לאורך השנים שמר על רצף תעסוקתי בעיקר בתחום עבודות הבניין והשיפוצים. הנאשם גדל בתא משפחתי אשר התקשה להעניק לו יציבות וביטחון והוא חווה חסכים רגשיים במהלך התפתחותו. בהיותו קטין היה מעורב בביצוע עבירות רכוש ולחובתו אף הרשעות קודמות בתחום זה, אך לא בעבירות אלימות.

בעקבות האירוע המתואר בכתב האישום הנוכחי הוחזק הנאשם במעצר של ממש כחודשיים וחצי ולאחר מכן שוחרר בתנאי מעצר בית ופיקוח אלקטרוני, כאשר בהמשך אף הותר לו לצאת מדי יום לעבודה. לאחר שחרורו הושם בפיקוח מעצר מטעם שירות המבחן ובמסגרת זו השתלב בקבוצה טיפולית המיועדת לעצורי בית. הנאשם התמיד בהגעתו למפגשים, עמד בכללי הטיפול ושיתף באופן משביע רצון בקשייו ובהתנהלותו. בעקבות זאת, שולב הנאשם במהלך חודש ספטמבר 2015, בהליכי טיפול מתקדמים יותר במסגרת קבוצה טיפולית ייעודית בתחום האלימות. הנאשם מגיע בקביעות למפגשים הקבוצתיים, משתף פעולה, קשוב לשיח הקבוצתי ומגלה יכולת להתבוננות עצמית ביקורתית. על פי התרשמות שירות המבחן, הנאשם מצוי בצומת דרכים בחייו, מסוגל כיום לנתח תכנים וסיטואציות והנו בעל גישה בוגרת ורצינית למצבו. הוא מבטא רצון לקדם את עצמו ולבסס שינוי במישורי חיים מגוונים. הוא אף מתעתד להשתלב בקרוב בפרויקט הלימודי "אוניברסיטה בע"מ".

על פי האמור בתסקיר, נוטל הנאשם אחריות מלאה ומותאמת למעשיו. בשונה מהעבר הוא מסוגל כיום להתבונן על התנהגותו ועל קשייו לווסת עצמו במצבים מורכבים ולהתרשמות שירות המבחן ניתן להבחין בתהליך ההתבגרות והשינוי בו הוא מצוי ואף בגילויי אמפתיה כלפי המתלונן. בסיכום האבחון, הרושם הוא מבחור צעיר בעל יכולות תפקוד, המצוי בעיצומו של תהליך שינוי והתבגרות. הנאשם מאופיין כמי שבמצבי קונפליקט ודחק וכשחווה איום על עצמו נוטה להתנהגות אלימה ואימפולסיבית, אך כיום הוא מצוי בעיצומו של תהליך התבגרות והתבוננות על דפוסיו הבעייתיים, תוך הפנמה של תכנים טיפוליים. על רקע נתוני הנוכחיים מעריך שירות המבחן כי רמת הסיכון להישנות התנהלות אלימה מצד הנאשם היא בינונית - נמוכה, כאשר המשך הליכי הטיפול מביאים עמם הפחתה בסיכון. להערכת שירות המבחן הנאשם הנו בעל פרוגנוזה חיובית לשיקום.

נוכח האמור לעיל, והתרשמות שירות המבחן כי כניסת הנאשם למאסר מאחורי סורג ובריח תפגע באופן משמעותי בהליך שיקומו, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם ענישה בעלת אופי שיקומי ולגזור עליו עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, לצד צו מבחן למשך שנה וחצי ופיצוי למתלונן.

טיעוני הצדדים:

ב"כ המאשימה הדגישה בטיעוניה את החומרה הרבה שבמעשיו של הנאשם ואת פגיעתו בערכים חברתיים משמעותיים דוגמת שלומו ובטחונו של המתלונן וההגנה על שלמות גופו, כמו גם את פגיעתו של הנאשם בסדרי שלטון ומשפט.

עוד התייחסה בטיעוניה למאפייני החומרה המיוחדים שהתגלו במקרה זה, בו דקר הנאשם את המתלון בסכין, לא פעם אחת כי אם 5 פעמים, וגרם לו לפצעים שהצריכו טפול רפואי. עוד הדגישה את הפוטנציאל הגבוה לנזק חמור, הכרוך במעשי הדקירה. כמו כן, ציינה כי האיומים כלפי המתלון היו חמורים וכי חומרתם מתעצמת מכך שמומשו בפועל. בנסיבות העניין טענה ב"כ המאשימה למתחם הנע בין 12 חודשי מאסר ל- 28 חודשים ובנוסף למרכיבים נלווים, והגישה פסיקה לתמיכה בעתירתה זו.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ציינה את נטילת האחריות והחיסכון בזמן שיפוטי ומנגד את עברו הפלילי של הנאשם, אשר ריצה בעבר 6 חודשי מאסר בעבודות שירות בגין עבירות רכוש. ב"כ המאשימה התייחסה גם לתסקיר החיובי שהוגש בעניינו של הנאשם, אך ביקשה כי בית המשפט לא ייתן לשיקול השיקום מעמד בכורה שכן מדובר במעשים חמורים שגרמו לנזק למתלון. בנסיבות אלה עתירת המאשימה היא למאסר בפועל ברף הבינוני של המתחם, מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלון.

מנגד, ביקשה ב"כ הנאשם שלא למצות את הדין עם הנאשם, תוך שהפנתה לתסקיר שירות המבחן המתאר את התגייסותו של הנאשם להליך הטיפול ומחויבותו לטיפול. לדבריה, הנאשם עבר תהליך טיפולי ממושך במשך קרוב לשנה, תוך שהוא נתון בתנאים מגבילים ומבלי שהפר תנאי מתנאי השחרור, וניתן להתרשם מהתפתחות שיקומית ממשית. לטענת הסניגורית, השתת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח תגדע באחת את אותה התפתחות ותשים לאל את מאמצי הנאשם לפסוע בדרך חדשה, כאשר אגב עצירת ההליך הטיפול ייפגע גם האינטרס הציבורי. לדבריה, בנסיבות המיוחדות של הליך זה יש ליישם את ההוראות המאפשרות לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, תוך שהדגישה כי במקרה הנדון אין המדובר בקיומו של סיכוי לשיקום אלא בתחילתו של השיקום ממש.

בטיעוניה הפנתה הסניגורית המלומדת גם לתעודות הרפואיות המתעדות מצבו של המתלון לאחר האירוע, התייחסה לפסיקה שהוגשה מטעם המאשימה, הגישה פסיקה מטעמה, ציינה כי עברו הפלילי של הנאשם ישן ואינו בתחום עבירות האלימות ועתרה לאימוץ המלצות שירות המבחן.

לבסוף, שמעתי גם את דברי הנאשם עצמו, אשר הביע חרטה על מעשיו וביקש כי בית המשפט ייתן לו להמשיך ולצעוד בדרך החיובית בה החל.

דין והכרעה:

מעשיו של הנאשם חמורים עד מאד. לאחר בילוי משותף, בהיותו נתון תחת השפעת אלכוהול, ובגין ויכוח של מה בכך, אשר טיבו המדויק לא תואר בכתב האישום, עצר הנאשם את רכבו ויצא ממנו חמוש בסכין, דלק אחר המתלון, אשר ניסה להימלט מחמת זעמו, ודקר אותו פעמיים ופצע אותו באמצעות אותה סכין. הנאשם לא הסתפק בכך אלא החל להשמיע כלפי המתלון דברי איום קשים. בין היתר איים על המתלון שלא יחיה עד יום ראשון, אמר "שיראה לו מה זה" ולאחר שהוסיף כי כעת יראה לו "איך הוא שופך בן אדם", גרר את המתלון לעבר השיחים שם דקר אותו 3 פעמים נוספות. בסה"כ דקר את המתלון 5 פעמים וגרם לו 5 פצעי דקירה בגב ובירך, אשר חלקם נסגרו באמצעות סיכות. גם

כשהגיעו שוטרים למקום לא נרגע הנאשם, והניסיונות לעוצרו נתקלו בהתנגדות פיזית מצידו.

מעשים כגון אלה שביצע הנאשם פוגעים פגיעה קשה בערכים חברתיים מרכזיים ובראשם זכותו של המתלונן, כשל כל אדם, לשמירה על חייו, בריאותו ושלמות גופו ונפשו מפני פגיעה. הנאשם לא הסתפק בדברי איום בוטים ובאלימות מילולית, אלא יישם הלכה למעשה את דברי האיום, תוך שימוש בסכין שהייתה ברשותו, סכין עמה דקר ופצע פעם אחר פעם אחר פעם בגופו של המתלונן. לאירוע המתואר בכתב האישום מאפייני חומרה ניכרים, הכוללים את עצם החזקת הסכין בהעדר מטרה כשרה, את השימוש הפוחז בנשק קר ללא כל ריסון עצמי, את הנזק שהשית הנאשם על גופו של המתלונן ללא כל הסבר או הצדקה, את המרדף אחר המתלונן כשזה נמלט על חייו, את המספר הרב של הדקירות שביצע הנאשם בגופו של המתלונן ואת העובדה כי גם לאחר שכבר הכניע את המתלונן ודקר בגופו שתי דקירות לא שכך זעמו, והוא השמיע את דברי האיום הקשים שבסופם גרר את המתלונן לשיחים ודקר אותו 3 פעמים נוספות. למרבה המזל, הפצעים שנגרמו למתלונן היו שטחיים בלבד, כפי שניתן ללמוד מהתעודות הרפואיות שהוגשו, אך אין צורך להכביר במילים באשר למידת הסיכון הכרוכה במעשים מסוג זה ובפוטנציאל המובהק הקיים בהם להסבת פגיעה גופנית חמורה, לעיתים קטלנית, כפי שניתן ללמוד מניסיון החיים המצטבר.

על רקע זה גובשה בפסיקת בית המשפט העליון עמדה מחמירה ונחרצת בנוגע לעבירות האלימות בכלל ולמעשי הדקירה בפרט, עמדה לפיה על בית המשפט למלא חלקו במאבק בתופעה הרווחת המוכרת בשם "תת תרבות הסכין" בדרך של השתת עונש הולם, מכביד ומרתיע, הכולל דרך שגרה מרכיב משמעותי של מאסר מאחורי סורג וברית, אלא בנסיבות חריגות ויוצאות דופן ביותר. על עקרון זה שב ועמד בית המשפט העליון פעם אחר פעם לכל אורך השנים האחרונות, לנוכח שכיחותם של המקרים והנזק החמור לחיים ולגוף הנגרם בעטייהם.

כך למשל, במסגרת ע"פ 4082/05 **סיניק נ' מ"י** (15.6.05), על אף המלצת שירות המבחן שלא להטיל עונש מאסר קבע בית המשפט כי:

"בית-משפט זה התריע וחזר והתריע על תופעת הסכינאות שהשתרשה בקרב רבים, בכלל זה בני נוער וצעירים, העושים שימוש בסכין כדי לפתור סכסוכים. כך נקבע, כי "הסכינים למיניהם תפשו כיום את מקום החרבות, ובצד האקדחים משמשות אף הן מכשיר ליישובם של חילוקי דעות. תופעה ממאירה זו מטילה על בתי-המשפט חובה למיגורה המוחלט, ודרכם של בתי המשפט להעלות תרומה ראויה היא - בין השאר - על דרך הטלתם של עונשים חמורים. כך בעבירות ממאירות אחרות ..., וכך הוא בתת תרבות הסכין המביאה לא אחת לקיפוח חייהם של צעירים וגם של מי שאינם צעירים. ... המגיפה שפשתה במחנה היא כה קשה וכה ממאירה עד שבתי המשפט חייבים להעלות את תרומתם למלחמה בה על דרך ענישה מרתיעה. וענישה מרתיעה בהקשר הדברים פירושה הוא - שליחתו של נאשם לבית האסורים" (ע"פ 9133/04 גורדון נ' מדינת ישראל (טרם פורסם))."

דברים דומים נאמרו גם במסגרת ע"פ 3220/09 מוחמד נ' מ"י (11.10.09):

"אין שופט בבית משפט זה שלא נחשף לריבוי תיקי הדקירה, אותה "מכת מדינה סכינאית", הבאים לפתחנו. חלקם מסתיימים גם במוות חלילה. אין בידינו כלים להתמודדות עמה אלא - ככלל - מאסר משמעותי, המרחיק את העבריין האינדיבידואלי לתקופת המאסר מן הציבור, אך אולי גם מרתיע, ככל שיוצא הקול בדבר ענישה כזו; יהיו אמנם נסיבות מיוחדות, של קטינים בגיל צעיר מאוד או מקרים מיוחדים אחרים, שבהם תינקט הקלה, אך הכלל הוא מאסר".

עוד יפים לענייננו דברי בית המשפט העליון בע"פ 6910/09 הדרה נ' מ"י (9.5.10), ולפיהם:

"אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח, ל"מען יראו וייראו". תופעה זו של "סכינאות" יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במלים אחרות, 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סבלנות"

מדיניות עקבית זו של בית המשפט העליון, יושמה לא רק בעניינם של בגירים דוגמת הנאשם, אלא גם בעניינם של קטינים, ואפילו קטינים צעירים ממש, אשר הורשעו בביצוע מעשים דומים. כך לדוגמה, בע"פ 4096/05 פלוני נ' מ"י (7.7.05), שם נדון למאסר נער כבן 15 בלבד, הבהיר בית המשפט העליון כי משקל הבכורה יינתן במקרים כגון אלה לאינטרסים הציבוריים המובהקים הנוגעים לגמול ולהרתעת היחיד והרבים:

"שירות המבחן ביקש ומבקש לזכות את המערער בטיפול ובעונש מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות. לא נוכל להיעתר לבקשה. נלאינו מחזור ומהתריע, שוב ושוב, על תת-תרבות הסכין שפשטה במחננו, וגם בראותנו את הנער שעמד לפנינו, הלא הוא המערער, מחובתנו להקשיח את ליבנו ולו להצלתם של מי שעלולים להיות קורבנות מחר-מחרתיים: שיננו ומשננים אנו לעצמנו כי כל מי שנעשה רחמן במקום אכזרי סוף שנעשה אכזרי במקום רחמן. אנו, בשיבתנו לגזור את הדין לא נמוד למערער במידת האכזריות אך גם לא ניתן לרחמים להציף את ליבנו. נעשה כמצווה עלינו בדין."

בשים לב למדיניות הענישה הנוהגת, כמו גם לפסקי הדין הספציפיים שהוצגו בפני על ידי ב"כ הצדדים וביניהם עפ"ג 45636-06-13 מ"י נ' עמרם (30.6.13), ת.פ. 3380-04-14 מ"י נ' בוגלה (13.4.15), ת.פ. 10001-02-11 מ"י נ' יעבץ (27.5.13), ת.פ. 41932-09-14 מ"י נ' טקלדרגיש (11.1.15) ו-ת.פ. 39653-02-14 מ"י נ' אלמו (16.7.15) ולכלל הנסיבות שהוזכרו לעיל הנוגעות למעשיו של הנאשם, הרי שמתחם העונש ההולם למעשים נע לטעמי בין 12 ל-30 חודשי מאסר בפועל.

משנקבע מתחם הענישה, יש לאתר את העונש המתאים לנאשם בגדרו של המתחם, תוך מתן משקל למכלול הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, אלא נוגעות יותר לנאשם עצמו, לאופיו, להתנהלותו ולעברו. בהקשר זה יש להזכיר לחומרה את עברו הפלילי של הנאשם, אשר כולל שתי הרשעות קודמות בעבירות רכוש, ובראשן הרשעה במעשי התפרצות וגניבה בגין נדון בשנת 2010 לשישה חודשי מאסר בפועל בדרך של עבודות שירות. אמנם אין לחובת הנאשם הרשעות קודמות בעבירות אלימות, אך העובדה כי כבר הסתבך בעבר בפלילים ואף נדון לתקופת מאסר בפועל, גם אם בעבודות שירות, יש בה כדי להעיד על קשייו של הנאשם בכיבוד החוק ולחזק התרשמות שירות המבחן ממאפייניו של הנאשם כמי שבמצבי קונפליקט ודחק נוטה להתנהגות אלימה ואימפולסיבית.

נתון נוסף המצדיק החמרה בתוך גבולותיו של המתחם נוגע בצורך, אשר הובהר בפסיקה שצוטטה, בהרתעת הרבים מפני ביצוע מעשי תקיפה נוספים תוך שימוש בסכין. מנגד יש להזכיר את העובדה כי מדובר בבחור צעיר אשר מעולם לא ריצה תקופת מאסר מאחורי סורג ובריח וכי כתב האישום תוקן לקולא והנאשם הודה במיוחס לו, נטל אחריות וחסך זמן ציבורי בלתי מבוטל. עוד יוזכר כי הנאשם הוחזק במעצר של ממש כחודשיים וחצי, ולאחר מכן שהה בתנאים מגבילים משמעותיים לאורך תקופה ניכרת. התוצאה הכוללת המצטיירת ממכלול נתונים אלה הנה כי בנסיבות רגילות היה מקום להשית על הנאשם עונש המצוי אמנם בחציו התחתון של המתחם, אך כזה העולה באופן ממשי על הרף התחתון של המתחם שנקבע לעיל.

בנסיבות אלה מתעוררת במלא עוזה השאלה עד כמה ניתן וראוי להקל עם הנאשם לנוכח שיקולי השיקום אשר באים לידי ביטוי נרחב בתסקיר שירות המבחן. כידוע, על פי הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, רשאי בית המשפט לא רק להקל עם הנאשם בגין שיקולי השיקום בקביעת העונש בגדר המתחם, אלא גם לסטות לקולה מהרף התחתון של המתחם במקרים המתאימים, והשאלה היא האם יש מקום לעשות כן במקרה הנוכחי בשים לב לפרוגנזה השיקומית החיובית המוזכרת בתסקיר. כאן המקום לשוב ולהזכיר את המלצת שירות המבחן להשתת ענישה בעלת אופק שיקומי הכוללת מאסר בעבודות שירות, צו מבחן ממושך ופיצוי למתלונן. המלצה זו מבוססת על הליכי טיפול משמעותיים בהם נטל הנאשם חלק, תחילה בקבוצה לעצורי בית ובהמשך בקבוצה ייעודית בתחום האלימות. הנאשם שיתף ומשתף פעולה באופן מלא בהליכי הטיפול, מגלה כיום יכולת להתבוננות עצמית ביקורתית ומצוי כיום בעיצומו של תהליך שינוי והתבגרות, תוך הפנמת ערכים טיפוליים והפחתה ברמת המסוכנות העתידית הנשקפת ממנו, אשר מוערכת כיום כבינונית - נמוכה.

אינני מקל ראש כלל ועיקר באמור בתסקיר ומקובלת עלי המסקנה לפיה בשנה שחלפה מאז שוחרר ממעצרו חל שינוי מסוים לטובה במצבו של הנאשם. הנאשם השכיל להשתלב בהליך טיפולי והוא מצוי כיום על פרשת דרכים, כאשר לצד האינטרס האישי שלו קיים גם אינטרס ציבורי רחב לעודד הליכה בדרכי השיקום, אשר אפשר ויביאו ליציאתו של הנאשם ממעגל העבריינות והאלימות ויהפכוהו לאזרח נורמטיבי התורם לחברה ושומר על חוקיה. עם זאת, אין בשיקולי השיקום בנסיבות העניין כדי להכריע את יתר שיקולי הענישה ובראשם שיקולי הגמול וההרתעה. לא אתאר פעם נוספת את מעלליו של הנאשם, כפי שהם מתוארים בכתב האישום, אך אשוב ואזכיר את החומרה הרבה הטמונה בהם, חומרה אותה יש לשקלל כנגד השיקולים לקולה, לרבות שיקולי השיקום, כאשר מלאכת השקלול והאיזון חייבת ליתן משקל, לצד ערכי השיקום, גם לשיקולים האחרים, אשר אינם מתאינים ונגזים לחלל בכל פעם שמתעוררים סיכויים ממשיים לשיקומו של נאשם.

יפים לעניין זה דברי כב' השופט סולברג בע"פ 8232/11 מ"י נ' פלוני (23.4.12) :

"מן הראוי לייחד דברים אחדים על הגמול ועל ההרתעה, על המתלוננים ועל שאר בני האדם. אין להביט על המשיב כעל בועה סגורה במנותק מן הסובב. השיקום איננו חזות הכל. בצד הרצון לטפל במשיב ולשקמו, שומה להבטיח את בטחון הציבור... בד בבד עם מחויבותנו לשיקום עבריינים צעירים, אנו מחויבים למניעת פגיעתם הרעה בזולתם. מעשיו ומחדליו של המשיב, מחייבים מאסר בפועל. רחמנות יתרה כלפיו, הריהי התאכזרות כלפי קרבנות מזדמנים ישרי-דרך. מאסר לתקופה קצובה לא צפוי לשים לאל את תהליך השיקום. יהיה בו אתגר למשיב להוכיח כי גם בתנאים קשים הוא שורד ומצליח להתקדם בתהליך הטיפול. ומנגד, יבטא עונש המאסר את הגמול ההולם ואת ההרתעה המוכרחת.

סיכומם של דברים הנו כי את שיקולי וסיכויי השיקום יש לשקלל אל מול כלל הנסיבות הרלבנטיות לגזירת הדין. הנתונים החיוביים אשר באים לידי ביטוי בתסקיר יביאו אפוא להקלה משמעותית אל מול העונש לו היה צפוי הנאשם בנסיבות רגילות, אך לא ימנעו השתת עונש מאסר של ממש כמתחייב, אשר יוצב על הרף התחתון של מתחם הענישה שנקבע בעניינו של הנאשם, לצד מאסר מותנה ופיצוי הולם למתלונן.

אשר על כן הנני דן הנאשם לעונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 12 חודשים, בניכוי תקופת המעצר מיום 25.4.14 ועד ליום 16.7.14.
2. 8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת אלימות כלפי הגוף מסוג פשע.
3. 5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה של החזקת סכין.
4. שני חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור עבירה של התנגדות למעצר.
5. פיצוי למתלונן, ע"ת 2 לכתב האישום, בסכום של 10,000 ₪, אשר יופקד בקופת בית המשפט בתוך 90 יום, ויועבר על ידי המזכירות למתלונן.

מוצגים יחולטו או יושמדו בהתאם לשיקול דעת המשטרה.

העתק יועבר לשירות המבחן

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ה' טבת תשע"ו, 17 דצמבר 2015, במעמד הצדדים.